

"মৰমৰ সন্তানসকল – কাম-কাজ কৰি থাকিও এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকা, চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিতা আৰু ঘৰক স্মৰণ কৰা, এয়াই তোমালোকৰ বাহদুৰী"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ সন্মান আৰু অসন্মান কেতিয়া আৰু কেনেকৈ হয়?

উত্তৰ: যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক ভালকৈ স্মৰণ কৰা তেতিয়া সন্মান দিয়া। যদি কোৱা স্মৰণ কৰিবলৈ আজৰি নাই তেতিয়া এয়াও যেন অসন্মান কৰা হয়। বাস্তৱত এয়া পিতাক অসন্মান কৰা নহয়, এয়াতো নিজৰে অসন্মান কৰা হয় সেই কাৰণে কেৱল ভাষণ কৰাত প্ৰখ্যাত নহ'বা কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰাত প্ৰখ্যাত হোৱা, স্মৃতিৰ চাৰ্ট (খতিয়ন) ৰাখা। স্মৰণৰ দ্বাৰাই আত্মা সতোপ্ৰধান হ'বগৈ।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বুজায়, এয়া যি ৪৪ চক্ৰৰ জ্ঞান বুজোৱা হয় এয়াতো হৈছে জ্ঞান যি তোমালোক সন্তানসকলে জন্ম জন্মান্তৰে পঢ়িছা আৰু ধাৰণা কৰি আহিছা। এয়াতো একেবাৰে সহজ, এয়া কোনো নতুন কথা নহয়।

পিতাই বহি বুজায় - সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগৰ অন্তিম সময়লৈকে তোমালোকে কিমান পুনৰ্জন্ম লৈছা। এই জ্ঞানটো বুদ্ধিত ভাল দৰে আছে। এয়াও এক অধ্যয়ন হয়, ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তক বুজিব লাগে। সেই কথাও পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। পিতাই কয় - এই জ্ঞানতকৈও উচ্চ কথা হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা, যাক যোগ বুলি কোৱা হয়। 'যোগ' শব্দটি প্ৰখ্যাত। কিন্তু এয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। যেনেকৈ মনুষ্য যাত্ৰাত যায়, তেতিয়া ক'ব - মই অমুক তীৰ্থলৈ যাওঁ। শ্ৰীনাথ বা অমৰনাথলৈ গ'লে তেতিয়া সেয়া স্মৃতিত থাকে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে আত্মিক পিতাইতো দীঘলীয়া যাত্ৰা শিকায় যে মোক স্মৰণ কৰা। সেই যাত্ৰাৰ পৰাতো উভতি আহে। এয়া হৈছে সেইটো যাত্ৰা যিটো মুক্তিধামত গৈ নিবাস কৰিব লাগে। যদিও ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিব লাগিব কিন্তু এই পুৰণি সৃষ্টিত নহয়। এই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি তোমালোকৰ বৈৰাগ্য জন্মিছে। এয়া ছিঃ-ছিঃ ৰাৱণৰ ৰাজ্য। গতিকে মূল কথা হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। কোনো-কোনো সন্তানে এইটোও বুজি নাপায় যে স্মৰণ কেনেকৈ কৰিব লাগে। কোনোবাই স্মৰণ কৰে নে নকৰে - সেয়া দেখিবলৈতো পোৱা নাযায়। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এয়াতো দেখিবলৈ পোৱা বস্তু নহয়। গম পাবও নোৱাৰি। এই অৱস্থাত কিমানলৈকে যাত্ৰাত বৰ্তি আছে, এয়াতো নিজেহে জানিব। যুক্তিতো বহুতকৈ শুনায়। কল্যাণকাৰী পিতাই বুজাইছে - নিজকে আত্মা বুলি বুজি শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। নিজৰ সেৱাও কৰি থাকা। যেনেকৈ উদাহৰণ আছে - সন্তান পহৰাত থাকিলে, চক্ৰ লগাই থাকে, স্মৃতিত থকাতো এওঁলোকৰ কাৰণে অতি সহজ। পিতাৰ স্মৃতিৰ বাহিৰে আন একো স্মৃতিলৈ আহিব নালাগে। পিতাই উদাহৰণ দি শুনায়, সেই স্মৃতিৰ যাত্ৰাতে আহিব, যাব লাগে। যেনেকৈ পাদুৰী (ধৰ্ম যাজক) লোক যায়, কিমান নীৰৱ হৈ গৈ থাকে। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলেও বহুত প্ৰেমেৰে পিতা আৰু ঘৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটো হৈছে বহুত উচ্চ লক্ষ্য। ভক্ত লোকসকলেও এইটোৱেই পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকে। কিন্তু তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে আমি উভতি যাব লাগিব। তেওঁলোকে বুজে যেতিয়া কলিযুগ পূৰা হ'ব, তেতিয়া যাম। তেওঁলোককো এনেকৈ শিকাওঁতা কোনো নাই। তোমালোক সন্তানসকলকতো শিকোৱা হয়। যেনেকৈ পহৰা দি থাকিলে তেতিয়া একান্তত যিমান পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমান ভাল। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই পাপ খণ্ডন হয়। জন্ম জন্মান্তৰৰ পাপ শিৰত আছে। যিসকল প্ৰথমে সতোপ্ৰধান হয়, ৰাম ৰাজ্যতো প্ৰথমে তেওঁলোক আহিব। গতিকে তেওঁলোকেই সকলোতকৈ বেছি স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব লাগে। কল্প-কল্পৰ কথা। গতিকে এওঁলোকৰ স্মৰণৰ যাত্ৰাত থাকিবলৈ ভাল সুযোগ আছে। ইয়াততো কোনো কাজিয়া-পেচাল আদিৰ কথা নাই। অহা-যোৱা কৰোঁতে অথবা বহি থাকোতে একে সময়তে দুটা কাম - পহৰাও দিয়া, পিতাকো স্মৰণ কৰা। কৰ্ম কৰি থাকিও পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। পহৰা দিয়াসকলৰ সকলোতকৈ বেছি লাভ হয়। দিনতে হওক বা ৰাতিয়ে হওক যিয়ে পহৰা দিয়ে, তেওঁলোকৰ কাৰণে বহুত লাভ যদিহে স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস হৈ যায়। পিতাই এইটো বহুত ভাল সেৱা দিছে, পহৰা আৰু স্মৃতিৰ যাত্ৰা। এয়াও পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ সুযোগ পোৱা যায়। এয়া ভিন্ন-ভিন্ন যুক্তি শুনোৱা হয় - স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিবৰ কাৰণে। ইয়াত তোমালোকে যিমান স্মৃতিত থাকিব পাৰিবা সিমান বাহিৰত ধাণ্ডা আদিত নোৱাৰা সেই কাৰণে মধুবনলৈ সতেজ হ'বলৈ আহে। একান্তত গৈ কোনোবা পাহাৰত বহি স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকা লাগিলে এজনেই যোৱা বা ২-৩ জনেই যোৱা। ইয়াত বহুত ভাল সুযোগ পোৱা যায়। এই পিতাৰ স্মৃতিয়ে হৈছে মুখ্য। ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ বহুত প্ৰখ্যাত। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে পাপ খণ্ডন হয়। আমি

সতোপ্ৰধান হৈ যাম। গতিকে ইয়াত বহুত উচ্চ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, যেতিয়া কাম কৰিও পিতাক স্মৰণ কৰি দেখুওৱাবা সেয়াহে বাহাদুৰীৰ কথা। কৰ্মতো কৰিবই লাগিব কিয়নো তোমালোক হৈছা প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও ধাণ্ডা আদি কৰি বুদ্ধিত যাতে পিতাৰ স্মৃতি থাকে, ইয়াত তোমালোকৰ বহুত উপাৰ্জন আছে। যদিও এতিয়া কোনো কোনো সন্তানৰ বুদ্ধিত সেয়া উদয় নহয়। পিতাই কৈ থাকে চাৰ্ট (খতিয়ান) ৰাখা। বহুত কমেহে লিখে। পিতাই যুক্তিতো বহুত দিয়ে। সন্তানে বিচাৰে বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। ইয়াত বহুত উপাৰ্জন কৰিব পাৰে। একান্ত বহুত ভাল। পিতাই সন্মুখত বহি বুজায় - মোক স্মৰণ কৰিলেহে পাপ খণ্ডন হ'ব কিয়নো জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ শিৰত আছে। বিকাৰৰ কাৰণে কিমান কাজিয়া হয়, বিঘ্ন আহে। কয় - বাবা মোক পবিত্ৰ হৈ থাকিব নিদিয়। পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোক স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকি শিৰত জন্ম-জন্মান্তৰৰ যি পাপ আছে, সেই বোজা আঁতৰোৱা। ঘৰত বহি শিৱ বাবাক স্মৰণ কৰি থাকা। স্মৰণতো যিকোনো ঠাইতে বহি কৰিব পাৰা। য'তে নাথাকা এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে। যিয়েই আহে তেওঁকো পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা, ইয়াকে যোগবল বুলি কোৱা হয়। বল মানে তাকত, শক্তি। পিতাক সৰ্বশক্তিমান বুলি নকয় জানো। তেন্তে সেই শক্তি পিতাৰ পৰা কেনেকৈ পাবা? পিতাই নিজে কয় - মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোক অৱনতি হৈ-হৈ তমোপ্ৰধান হৈ গৈছা গতিকে সেই শক্তি একেবাৰে নোহোৱা হৈ গৈছে। পাই সমানো (অকণমানো) নাই। তোমালোকৰ মাজতো কিছুমান আছে যিয়ে ভালদৰে বুজায়, পিতাক স্মৰণ কৰে।

গতিকে নিজকে সুধিব লাগে - মোৰ চাৰ্ট কেনেকুৱা? পিতাইতো সকলো সন্তানকে কয়, স্মৃতিৰ যাত্ৰা হৈছে মুখ্য। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে পাপ খণ্ডন হ'ব। কোনো সাৱধান কৰি দিওঁতা নাথাকিলেও পিতাক স্মৰণ কৰিব পাৰা। লাগিলে বিদেশত অকলেই থাকা, তথাপিও স্মৃতিত থাকিব পাৰা। ধৰি লোৱা কোনোৱে বিবাহ কৰিছে, স্ত্ৰী অন্য ঠাইত থাকে, গতিকে তেওঁকো লিখিব পাৰা - তুমি কেৱল এটা কথাই স্মৰণ কৰা - পিতাক স্মৰণ কৰিলে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব। বিনাশ সন্মুখত। পিতাই যুক্তিতো বহুত ভালদৰে বুজাই দিয়ে কোনোবাই কৰে বা নকৰে সেয়া তেওঁৰ কথা। সন্তানসকলেও বুজি পায় যে পিতাই ৰায়তো বহুত ভাল দিয়ে। আমাৰ কাম হ'ল মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি যাকেই লগ পোৱা যায় সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। মিত্ৰই হওক বা অন্য কোনোবাই হওক, সেৱাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ থকা উচিত। তোমালোকৰ ওচৰত চিত্ৰতো আছে, বেজো আছে। এয়া বহুত ভাল বস্তু। বেজে যিকোনো লোককে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কৰি তুলিব পাৰে। ত্ৰিমূৰ্তি চিত্ৰৰ ওপৰত ভালদৰে বুজাব লাগে, তাৰ ওপৰত শিৱবাবা আছে। তেওঁলোকে ত্ৰিমূৰ্তি বনায়, ওপৰত শিৱবাবাক নেদেখুৱায়। শিৱক নজনাৰ কাৰণে ভাৰতৰ নাওঁ ডুবি। এতিয়া শিৱবাবাৰ দ্বাৰাহে ভাৰতৰ নাওঁ পাৰ হয়। আহ্বান কৰে - পতিত-পাৱন আহি আমাক পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলক তথাপি আকৌ সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। কিমান ডাঙৰ ভুল হয়। পিতাই বহি বুজায় - তোমালোকে এনেকৈ-এনেকৈ ভাষণ কৰিব লাগে। পিতাইও নিৰ্দেশনা দি থাকে - এনেকুৱা সংগ্ৰহালয় খোলা, সেৱা কৰা তেন্তে বহুত আহিব। চাৰ্কাছো ডাঙৰ-ডাঙৰ চহৰত খোলে নহয় জানো। কিমান তেওঁলোকৰ ওচৰত সামগ্ৰী থাকে। গাওঁ-গাওঁৰ পৰা চাবলৈ মানুহ আহে সেয়েহে বাবাই কয় তোমালোকেও এনেকুৱা সুন্দৰ সংগ্ৰহালয় বনোৱা, যাতে দেখি আনন্দিত হৈ যায় পিছত অন্যকো গৈ শুনাৰ। এইটোও বুজায় যে যি সেৱা হয়, কল্পৰ আগৰ দৰে হয়, কিন্তু সতোপ্ৰধান হোৱাৰ হেপাঁহ বহুত ৰাখিব লাগে। ইয়াতেই সন্তানসকলে গাফিলতি কৰে। মায়াই বিধিনিও এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাতেই আনে। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে - ইমান আমাৰ হেঁপাহ আছেনে, যল্ল কৰোঁনে? জ্ঞানতো সাধাৰণ কথা। পিতাৰ অবিহনে ৪৪ৰ চক্ৰ কোনেও বুজাব নোৱাৰে। বাকী স্মৃতিৰ যাত্ৰা হৈছে মুখ্য। পিছলৈ যেন এজন পিতাৰ বাহিৰে একোৱেই স্মৃতিত নাহে। পিতাই নিৰ্দেশনাতো পূৰ্ণ ৰূপে দিয়েই থাকে। মুখ্য কথা হৈছে স্মৰণ কৰাৰ। তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা। যেনেকুৱা লোকেই নহওক তোমালোকে কেৱল বেজৰ ওপৰত বুজোৱা। অন্য কাৰো ওচৰত এনেকুৱা অৰ্থ সহিত মেডেল নাথাকে। মিলিটেৰীসকলে ভাল কাম কৰিলে তেতিয়া তেওঁলোকে মেডেল প্ৰাপ্ত কৰে। ৰায় চাহাবৰ মেডেল, সকলোৱে দেখে এওঁ ভায়চৰায়ৰ (ৰাজপ্ৰতিনিধিৰ) পৰা উপাধি লাভ কৰিছে। আগতে ভায়চৰায় আছিল। এতিয়াতো তেওঁলোকৰ ওচৰত কোনো শক্তি নাই। এতিয়াতো কিমান কাজিয়া লাগি থাকে। মনুষ্য বহুত হৈ গৈছে, গতিকে তেওঁলোকৰ কাৰণে চহৰত মাটি লাগে। এতিয়া বাবাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে, ইমানবোৰ সকলো শেষ হৈ বাকী কিমান কম সংখ্যক গৈ থাকিবগৈ। মাটি বহুত হ'ব। তাত সকলোবোৰ নতুন হ'ব। সেই নতুন সৃষ্টিলৈ যাবৰ কাৰণে আকৌ ভাল দৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। প্ৰত্যেক মনুষ্যই পুৰুষাৰ্থ কৰে বহুত উচ্চ পদ পাবৰ কাৰণে। কোনোবাই যদি সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ নকৰে তেন্তে বুজি পায় যে ফেল হৈ যাব। নিজেও বুজি পায় যে মই ফেল হৈ যাম তেতিয়া পঢ়া আদি সকলো এৰি চাকৰিত লাগি যায়। আজিকালিতো চাকৰিতো বহুত কঠিন নিয়ম উলিয়াই থাকে। মনুষ্য বহুত দুখী। এতিয়া বাবাই তোমালোকক এনেকুৱা ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে যে ২১ জন্ম কেতিয়াও দুখৰ নাম নাথাকিব। পিতাই কয় কেৱল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকা। যিমান পাৰি ৰাতি বহুত ভাল। লাগিলে বাগৰি থাকি স্মৰণ কৰা। কাৰোবাৰ আকৌ টোপনি আহি যায়। বৃদ্ধ লোক হ'লে, বেছি সময় বহিব নোৱাৰে তেন্তে নিশ্চয় শুই পৰিব। বাগৰি থাকি পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব। অন্তৰ বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব কিয়নো

বহুত উপাৰ্জন আছে। তেওঁলোকেতো ভাবে - সময় বাকী আছে, কিন্তু মৃত্যুৰ কোনো ঠিকনা নাই। সেই কাৰণে পিতাই বুজায় - মুখ্য হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। বাহিৰত চহৰত অসুবিধা হয়। ইয়ালৈ আহিলে বহুত ভাল সুযোগ পোৱা যায়। চিন্তাৰ কোনো কথা নাই। সেইকাৰণে ইয়াত চাৰ্ট (খতিয়ান) বঢ়াই থাকা। তোমালোকৰ চৰিত্ৰও ইয়াৰ দ্বাৰা শুধৰণি হৈ যাব। কিন্তু মায়া বৰ শক্তিশালী। ঘৰতে থকাসকলে ইমান মূল্য নিদিয়ে, যিমান বাহিৰৰ সকলে দিয়ে। তথাপিও এই সময়ত গোপসকলৰ ফলাফল ভাল।

কোনো-কোনো কুমাৰীয়ে লিখে - বিয়া হ'বলৈ ব্যতিব্যস্ত কৰি থাকে, কি কৰোঁ? যি সকল মজবুত হুচিয়াৰ কুমাৰী হ'ব তেওঁলোকে কেতিয়াও এনেকৈ নলিখে। লিখিলে বাবাই বুজি পায় যায় - ভেড়া-ছাগলী। জীৱনটোক বচোৱা সেয়াতো নিজৰ হাতত আছে। এই সংসাৰত অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ আছে। এতিয়া পিতাইতো সহজকৈ শুনায়।

তোমালোক সন্তানসকলতো মহান ভাগ্যশালী হোৱা, যে আহি পিতাৰ হৈছা। পিতাই কিমান উচ্চ কৰি তোলে। তথাপিও তোমালোকে পিতাক গালি দিয়া, সেয়াও মিছা বদনাম। ইমান তমোপ্ৰধান হ'লা যে সেই বিষয়ে নুসুধিবাই। কোনোবাই ইয়াতকৈ বেছি আৰু কি সহ্য কৰিব পাৰে। এনেকৈ কয় নহয় - বেচি দিগদাৰি কৰিলে খতম কৰি দিম। সেয়েহে এয়া পিতাই বহি বুজায়। শাস্ত্ৰততো কাহিনী লিখি দিছে। পিতাই যুক্তিতো (উপায়) বহুত সহজ শুনায়। কৰ্ম কৰি থাকিও স্মৰণ কৰা, ইয়াৰ বহুত লাভ হয়। ৰাতিপুৱা আহি স্মৰণত বহা। বহুত ভাল লাগিব। পিছে ইমান আগ্ৰহ নাই। শিক্ষকে বিদ্যার্থীৰ চলনৰ পৰাই বুজি পায় - এওঁ ফে'ল হ'ব। পিতাইও বুজি পায় - এওঁ ফে'ল হ'ব, তাকো কল্প-কল্পান্তৰৰ বাবে। যদিও ভাষণ কৰাত বহুত হুচিয়াৰ, প্ৰদৰ্শনীও বুজাব পাৰে, কিন্তু স্মৃতিত নাথাকে, ইয়াতেই ফে'ল হৈ যায়। এয়াও যেন অৱজ্ঞাহে কৰে। নিজৰেই কৰে, শিৱবাবাৰতো অৱজ্ঞা নহয়। এনেকৈ কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে মোৰ স্মৰণ কৰিবলৈ আহৰিয়ে নাই। বাবাই মানি নলয়। স্নান কৰোতেও স্মৰণ কৰিব পাৰা। ভোজন কৰোতেও পিতাক স্মৰণ কৰা, ইয়াত বহুত উপাৰ্জন হয়। কোনো সন্তান কেৱল ভাষণ কৰাৰ বাবে প্ৰখ্যাত, যোগ নাই। সেই অহংকাৰেও অৱনমিত কৰি দিয়ে। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ পৰা শক্তি ল'বলৈ হ'লে স্মৃতিৰ চাৰ্ট (খতিয়ান) বঢ়াব লাগে। স্মৰণৰ ভিন্ন ভিন্ন যুক্তি ৰচিব (উপায় উলিয়াব) লাগে। একান্তত বহি বিশেষ উপাৰ্জন জমা কৰিব লাগে।

(2) সত্যোপ্ৰধান হোৱাৰ নিচাত থাকিব লাগে। গাফিলতি কৰিব নালাগে। অহংকাৰত আহিব নালাগে। সেৱা কৰাৰ চখো থাকিব লাগে, লগতে স্মৃতিৰ যাত্ৰাতো থাকিব লাগে।

বৰদান: বুদ্ধিক 'মোৰ ভাৱ'ৰ চক্ৰৰ পৰা আঁতৰাই খেলিমেলিৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকোঁতা উপৰাম, নিমিত্ত হোৱা যেতিয়া বুদ্ধিত খেলিমেলিৰ সৃষ্টি হয় তেতিয়া বুজি ল'বা ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত 'মোৰ ভাৱ' আছে। য'ত 'মোৰ' আহিল ত'ত বুদ্ধিৰ পাক চক্ৰ চলিল। গৃহস্থী হৈ ভাবিলে খেলিমেলি হয়, সেই কাৰণে একেবাৰে উপৰাম আৰু নিমিত্ত হৈ যোৱা। এই 'মোৰ ভাৱ' - মোৰ নাম বেয়া হ'ব, মোৰ বদনাম হ'ব... এনেকৈ ভবা মানেই খেলিমেলিত অহা। পাছত যিমানে ঠিক কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিবা আৰু বেছিহে খেলিমেলিৰ সৃষ্টি হ'ব। সেইকাৰণে নিমিত্ত হৈ এই খেলিমেলিৰ পৰা মুক্ত হৈ যোৱা। ভগৱানৰ সন্তান কেতিয়াও খেলিমেলিত আহিব নোৱাৰে।

স্লোগান: ডাঙৰ (শ্ৰেষ্ঠ) পিতাৰ সন্তান হোৱা সেইকাৰণে অন্তৰ সৰু নকৰিবা আৰু সৰু কথাত ভয় নাখাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!